

2022 | 1. ČÍSLO

Real V SRDCI

KRÁL GENTO

Odešla legenda. Pan úspěšný.
Příběh o tom, jak se skromnému
klučinovi klaněl celý Madrid.

Novinář Karel Häring o výhrách Realu v LM

Jaké bylo vidět triumfy Realu
naživo a který hráč nejvíce zaujal?

Campeones 2022! Byli jsme u titulu naživo

Reportáž z oslav 35. ligového titulu.
Na Bernabéu, v ulicích i u Cibeles.

Vítězství, triumfy a tituly

Vážení fanoušci,

věřím, že první číslo magazínu Real v srdci roku 2022 vás zastihuje ve výborné náladě. Aby ne, vždyť Real Madrid je čerstvým vítězem Ligy mistrů a také ligovým šampionem. Právě vítězná mentalita se line celým vydáním našeho časopisu. Tak se nechte pohltnout.

Začít nemůžeme nikým jiným než hráčem, který má ve své sbírce nejvíce titulů z Ligy mistrů, dříve PMEZ, v historii. Legendární Paco Gento nás bohužel v tomto roce opustil, jeho úspěchy a příběhy ale zůstávají. Ve svých textech je připomínají Kuba i David.

Právě generace kolem Genta, Di Stéfana či Ference Puskáse jako by zasadila do DNA královského klubu onu pověstnou vítěznou mentalitu. Na ni nyní hrdě navazují Karim Benzema, Luka Modrić a spol.

Jednomu z úspěchů současného kádru se v reportáži přímo z Madridu věnuje David. Měl totiž štěstí a vychutnal si „titulový“ zápas proti Espanyolu na vlastní oči. Jak triumfem žily ulice města a co se dělo na Santiago Bernabéu?

A ještě zpět k Lize mistrů. O soutěži zasvěcené Realu Madrid si v rozhovoru povídám s Karlem Häringem. Zkušený novinář prožil hned tři vítězství Bílého baletu přímo na stadionu.

Závěrem si dovolím říct, že jeden úspěch jsme zaznamenali také my na portálu BilyBalet.cz. V květnu jsme spustili zbrusu nový web plný vylepšení. Vstupujeme tím do nové éry a já si přeji, aby byla úspěšná tak jako Real Madrid. Příjemné čtení, Madridistas.

Tomáš Podvín

tvůrce čtvrtletníku Real v srdci

Real v srdci

OBSAH

3

Překvapení sezony

V barometru se tentokrát zaměříme na **tři největší překvapení** sezony 2021/2022.

4

Paco Gento

Z chudé rodiny přes průměrný Racing až na vrchol. **Cesta Paca Genta**, legendy Realu.

8

Legendy o legendě

Fanoušci Genta milovali, spoluhráči obdivovali, soupeři uznávali. **Co o něm řekli?**

12

Novinář Karel Häring

Se zkušeným novinářem **Karlem Häringem** o tom, jak prožíval finále Ligy mistrů.

16

Campeones naživo!

Jak to vypadalo **po titulu Realu** na Santiago Bernabéu a v ulicích šťastného Madridu?

21

BilyBalet.cz v novém

Příběh jednoho webu. V roce, kdy portál BilyBalet.cz slaví 15 let, si nadělil velký dárek.

4

12

16

Překvapení sezony 2021/2022

Sezona 2021/2022 je u svého konce. Z pohledu Realu Madrid přinesla opět mnoho vzrušení, emocí a také překvapení. Právě na ně se pojdme zaměřit v našem barometru.

Největší výstřel: Vinícius Junior

Ze zbrklého talentu k dominantní opoře Realu Madrid

Sezonu začal na lavičce, rychle si ale řekl o základní sestavu. To, jakou proměnou následně Vinícius Junior prošel, zcela nadchlo fanoušky Realu. Brazilec se zařadil mezi klíčové hráče týmu a góly pravidelně střílel i připravoval. V několika duelech byl společně s Karimem Benzemou rozhodujícím faktorem. V La Lize skončil s bilancí 17+13, v Lize mistrů pak s 4+7. Navíc rozhodl finále.

Nováček: Eduardo Camavinga

Mladý Francouz vlétl do Madridu s obří energií

Vědělo se, že má talent a značný potenciál. Že ovšem Eduardo Camavinga předvede hned v první sezoně v bílém tolik kvalitních výkonů, se určitě čekat nedalo. Mladý Francouz dodal několikrát týmu potřebnou energii a výraznou měrou se podílel na postupech až do finále Ligy mistrů.

Nový lídr: David Alaba

Rakušan převzal otěže po Sergiu Ramosovi

Do Realu přicházela v osobě Davida Alaby zkušenost a kvalita. Málokdo ale čekal, že již ve své první sezoně se z něj stane také lídr týmu. Rakušan mnohokrát prokázal své morální schopnosti a kromě výborných výkonů na hřišti si ho fanoušci zamilovali i pro neustálé povzbuzování spoluhráčů.

Paco Gento, vichřice v Madridu

AUTOR: JAKUB DVOŘÁK

FOTO: REALMADRID.COM

Jen jeden muž dokázat vyhrát Ligu mistrů jako hráč šestkrát. Muž, jenž zasvětil svůj život Realu Madrid a jehož obdivoval sám Alfredo Di Stéfano. Legendární Paco Gento navždy opustil náš svět 18. ledna roku 2022. V srdcích Madridistas ale žije dál. A s ním jeho úspěchy i krásné příběhy.

„Drahý Paco, patří ti dík za všechno, co jsi v Realu odvedl. Věnoval jsi svoje srdce Realu a Real teď věnuje své srdce tobě,“ pravil před osmi lety prezident Florentino Pérez. Tehdy promlouval k Francisku Gentovi Lópezovi, jenž přebíral po zesnulém Alfrédu Di Stéfanovi funkci čestného prezidenta Los Blancos.

Stejně jako v 60. letech, když obdržel žezlo nekorunovaného krále madridského trávníku. Paco, jak mu všichni říkali, přitom neměl mít hvězdnou budoucnost. Narodil se na severu Španělska do chudé rodiny, jež byla zasažena občanskou válkou.

Žili ve vesničce Guarnizo, v provincii Kantábrie, kde pobřeží lemuje Kantabrijské moře. Slunce zde hladí a silný vítr z hor bičuje rozpálenou tvář. Otec jezdil dodávkou a čtrnáctiletý Paco musel pomáhat s obživou. Staral se o dobytek, pásal krávy a o tom, že mu za pár let bude slovný Madrid ležet u nohou, se mu nezdálo ani v tom nejdivočejším snu.

Krádež za bílého dne

V Santanderu, kde Paco hrával za místní klub, však na konci ročníku 1952/53 vypukla chřipková epidemie. Hráči prvního týmu Racingu padali jeden po druhém. Trenéři byli bezradní. Tým tak na Chamartín na bitvu s Realem vyrazil se značně omlazenou sestavou.

V ní nechyběl teprve osmnáctiletý Francisco. Podsaditý klučina, co měřil sotva metr sedmdesát a hlavu mu pokrývaly krátce střižené kadeře. Jakmile však vkročil na královskou půdu, činovníci madridského velkoklubu z něj nemohli spustit oči.

Bleskový sprint po levé lajně, zasekávající, opět kmitání nohou, prudký centr a to samé dokola. Hráčům Realu se dělalo z Gentovy živelnosti mdlo. Byl mrštný, obránci mu nestačili a v prezidentské lóži bylo nezvykle rušno. „Toho chlapce kupujeme,“ vyhlášoval přesvědčivě legendární Santiago Bernabéu.

Zbývala čtyři kola do konce sezony. Real Madrid tehdy nakonec doma porazil Santander 2:1, ale to podstatné se odehrálo až po samotném zápase. Vedení Bílého baletu skutečně neotálelo a služby talentovaného mladíka si zajistilo ještě v útrobách stadionu. K oficiálním jednáním ohledně Gentova přestupu do Madridu nicméně došlo až za pár týdnů a zájemce nečekala snadná práce.

Hrdí Baskové totiž o svoji vycházející hvězdu nehodlali přijít. Tradije se, že smlouvu Gento podepisoval zabarikádovaný v garáži, protože fanoušci Racingu se snažili jednání přerušit. Jistý Bustamante, jenž byl Realem pověřen, aby transfer s Gentem dokončil a podepsal, pak naložil mladého hráče do auta a ujížděli pryč.

Následující sezonu už Gento běhal v bílých barvách, avšak radost z toho příliš neměl. Nebyl ve formě, moc nenastupoval. Život ve velkoměstě jej rovněž dvakrát neoslnil.

Zachránce Di Stéfano

„První rok jsem bydlel na penzionu, byl jsem nešťastný, nelíbilo se mi v Madridu. A když jsem při jednom zápase seděl na tribuně, protože jsem se nevešel do sestavy, slyšel jsem fanoušky vedle mě říkat, proč mě klub podepisoval, že jsem špatný,“ trápilo ho.

Prezident Bernabéu měl jasno, Gento půjde pryč. Už měl pro něj domluvené hostování v Osasuně, ale tehdy rázně zakročil Alfredo Di Stéfano. Neotřelý muž, jenž pro silné slovo nešel daleko. Nakráčel do kanceláří a pěkně zostra spustil: „Gento má bleskovou rychlost a střelu štiplavou jako nikdo jiný. S tím ostatním, co k fotbalu patří, mu pomůžeme my ostatní. Nikam nepůjde!“ Gento po Di Stéfanově promluvě skutečně zůstal. Odchodem vše odnesl trenér Fernández, jenž hráče opomíjel.

Realu se ujal José Villalonga a hvězda legendárního čísla 11 pomalu šplhala nahoru. Paco válel natolik, že si jej dokonce oblíbil i nevalně proslulý generál Franco. Fanoušci mu okamžitě začali hledat přezdívku. Nakonec se chytla „La Galerna“ (vichřice).

Jak přízračné. Gento byl totiž jeden z nejrychlejších fotbalistů na Pyrenejském poloostrově i v celé Evropě. Stovku na levém křídle s balonem u nohy běhal za 11 vteřin. „Rozkmital jsem nohy, zasprintoval a pak prudce zastavil. Obránci často vůbec nestihli reagovat, běželi dál a zastavili se až o reklamní panel,“ usmíval se. „Někdy mi jich bylo až líto.“

Vemte si na něj laso

„I nám všichni říkali: Jen počkejte, co s vámi provede! Honzovi Lálovi novináři vzkazovali, ať si na něj nachystá laso, že jinak nemá šanci,“ vyprávěl Jozef Štibrányi serveru iDnes zážitky ze stříbrného mistrovství světa 1962 v Chile.

Právě tam Genta potkal jako soupeře. Navíc Španělsku vstřelil gól a pomohl mrštné křídlo zkrotit. „Už v tunelu jsem na něj koukal, osmahlý chlap, tmavé ulíznuté vlasy, elegant. A na hřišti? Já hrál pravé brko, on levé křídlo, pořád jsme se potkávali. Lála ho pěkně držel na uzdě, já se taky poctivě vracel – a slavný Gento si nekopl,“ smál se Štibrányi.

Přesto sebral odvahu a po závěrečném hvizdu upaloval pro autogram. „Já, vystudovaný učitel, jsem si všude s sebou nosil zápisníček. Když jsme Španěly porazili, běžel jsem s ním za Gentem, podal mu tužku a poprosil: Podepsal byste se mi? Mohl být našťvaný, že zrovna já si jdu pro autogram, když jsem jim dal gól, ale zachoval se jako profík a podškrábl se. Notýsek mám doma ve vitríně,“ tvrdil 82letý pamětník.

Ovšem žel pro Genta, velký úspěch v národních barvách nikdy neměl. Startoval pouze na dvou světových šampionátech (1962 a 1966). Ve zlatém týmu, jenž ovládl mistrovství Evropy v roce 1964, chyběl. „Asi jsem nebyl dost dobrý,“ ušklíbl se později. Neúspěch ho mrzel.

Rekordman z Realu

Nejen rychlostí byl nicméně Paco Gento slavný. Kromě gólových centrů Di Stéfanovi uměl branku i sám vstřelit. Byl v tom tak výtečný, že ve zlaté éře vydržel až do roku 1971, kdy Real padl ve finále Poháru vítězů pohárů s Chelsea, což bylo na celé desetiletí poslední evropské finále madridského celku.

„Byl to náš kapitán. Když z týmu odcházely všechny hvězdy, on zůstal, staral se o nás mladší a ještě nás přivedl k další evropské trofeji,“ vybavuje si Amancio Amaro triumf z roku 1966 nad Partizanem Bělehrad.

Díky obdivuhodné výdrži sbíral Gento trofeje. Celkem od roku 1956 do roku 1966 odehrál šest vítězných finále Poháru evropských mistrů (předchůdce dnešní Ligy mistrů). Jeho šest titulů z této soutěže dodnes nikdo nepřekonal. Jak nicméně dobře víme, po triumfu v Paříži se k Gentovi přiblížilo hned několik hráčů současného kádru Realu Madrid.

Gento celkem nasbíral během 20 let ve službách Realu 23 trofejí – šestkrát ovládl Ligu mistrů, přidal 12 mistrovských titulů a dva z Copa del Rey. Trvalo téměř 50 let, než jej v aktuálním roce překonal Marcelo, pro něhož byl zisk mistrovského titulu rekordní 24 trofejí a následně přidal ještě tu s číslem 25.

V bílém dresu nakonec Paco odehrál 606 zápasů, ve kterých nastřílel 178 branek, což je na křídelního hráče, jenž měl navíc po svém boku dva výjimečné kanonýry (Alfredo Di Stéfano a Ferenc Puskás) brilantní bilance.

Zlatý gól

Známa je například historka, jak Di Stéfano před finále Poháru mistrů evropských zemí v roce 1958 predikoval, že zápas rozhodne právě Gento. Chtěl mu tím zvednout sebevědomí a motivovat ho. Povedlo se! Byl to skutečně Paco, kdo AC Milán vítěznou trefou zdolal.

Poté, co Di Stéfano skončil, převzal Gento kapitánskou pásku a šéfoval generaci zvané Ye-Ye po slavném hitu She loves you od liverpoolské kapely The Beatles, kde se zpívá: „She loves you, yeah, yeah, yeah“. Jižané si pošpanělštili popěvek a hráči jako Manuel Sanchís, Pirri, Amancio Amaro či Ramón Grosso měli nezapomenutelnou přezdívku.

V roli trenéra už se Gentovi ale tolik nedařilo.

Autor: Jakub Dvořák

Jakub je aktuálně fotbalovým novinářem deníku Sport. Od podzimu 2013 působil na webu iSport.cz jako redaktor se zaměřením na českou ligu a zahraniční soutěže. Podílel se také na zpravodajství z evropských pohárů. Od jara 2019 je členem fotbalové sekce deníku Sport. Kouzlu Realu Madrid podlehl už jako malý kluk. Když v pěti letech, kdy s fotbalem začínal, při dovolené ve Španělsku obdržel dres Raúla, nebylo dál co řešit.

Vedl Castellón, Palencii a Granadu. Nakonec přijal místo velvyslance týmu Realu a byl vyslán na různé diplomatické a charitativní akce po celé Evropě. Poté, co v roce 2014 zemřel Di Stéfano, převzal po něm funkci čestného prezidenta.

Dočkal se i dne, kdy jeho synovec Marcos Llorente oblékl královský dres. Úspěšnou kariéru jako strýček ale na Santiago Bernabéu neudělal, jelikož v roce 2019 přestoupil do konkurenčního Atlétika.

Po fotbalové kariéře Gento dožíval v Madridu a vytrvale odmítal zvědavé reportéry. Po čase už neměl náladu ani na staré známé. Jakmile někdo zavolal na pevnou linku, použil svůj oblíbený figl. Zvedl řinčící telefon, změnil hlas a začal vykládat, že Francisco zrovna není doma, protože venčí milovaného psa.

Právě to byl jeho oblíbený druh humoru. Ano, uměl se radovat. Užívat života. A to i přesto, že dlouhá léta žil ve stínu hvězd, jež sbíraly individuální ocenění a Paco žádné nezískal. Nebyl zatrpklý. Byl smířený se svojí rolí. Jen jedno mu na sklonku života přeci jen protahovalo vrásky. „Mrzí mě, že nejsou žádné záznamy. Nebyla televize, nebylo video. Dnes nemám vnoučatům co ukázat,“ mrzelo jej.

Aura legendy Realu Madrid mu však nikdy nezmizí. A fanoušci na oblíbeného Paca Genta nikdy nezapomenou.

Zaostřeno na Řekli o Gentovi aneb legendy se klaní legendě

AUTOR: DAVID BEŇO

FOTO: REALMADRID.COM

Nebyla to jen slova slušnosti. Když legendy Realu Madrid a další fotbalové osobnosti mluvily o Pacu Gentovi, velký respekt, jenž k němu chovaly, šlo jasně cítit. Právě jejich slova nejlépe vyjadřují, v jaký fenomén rodák z chudé kantábrijské rodiny vyrostl.

„Fanoušci Realu Madrid i fanoušci světového fotbalu na něj budou vzpomínat jako na jednu z největších legend,“ rozloučil se se zesnulým Pacem Gentem 18. ledna Real Madrid. A skutečně, jedna z největších ikon nejen Los Blancos se nesmazatelně zapsala do historie a získala uznání mnoha významných osob. Populárního Paca milovali fanoušci, obdivovali spoluhráči a uznávali soupeři.

Paca Genta obdivovala řada ikon a například slova legendárního Sira Bobbyho Charltona španělského rychlíka jistě hrála u srdce. „Seděl jsem a sledoval, jak Gento hraje. Říkal jsem si, že to je to nejlepší, co jsem kdy viděl,“ vysekl Španělovi poklonu legendární Angličan.

Čím je dodnes Paco zcela unikátní? Jako jediný fotbalista na světě získal šest trofejí za výhru v Poháru mistrů evropských zemí, předchůdci Ligy mistrů. Nikdo jej zatím nedorovnal.

„Přitom mým jediným klukovským snem bylo zahrát si někdy za Racing Santander. A i tato představa mi připadala jako naprosto nereálná,“ vzpomínal před lety skromný Gento.

Poklona i od rivala

Parta okolo Alfreda Di Stéfana, Ference Puskáse a samozřejmě Paca Genta válcovala v padesátých letech svět. Nikdo se Realu Madrid nedokázal vyrovnat, což museli ocenit i v Katalánsku, kde jinak odjakživa chovali ke královskému klubu obrovskou zášť.

Katalánský deník La Vanguardia, jenž byl známý tím, že na Realu Madrid hledal vše špatné a pochválit Los Blancos bylo takřka zakázané, podlehl Gentovu kouzlu a vysekl mu nebývalou poklonu.

„Paco Gento ztělesňuje starou partu, dny obrovské slávy, záblesk starých časů. Žádný tým nikdy nehrál tak, jako Real Madrid za jeho časů,“ psala v roce 1966 La Vanguardia.

Královské ocenění

Bývalého úžasného hráče uctil pochopitelně i prezident Bílého baletu Florentino Pérez. „Byl součástí generace legendárních hráčů, kteří změnili historii Realu Madrid a udělali z něj nejprestižnější a nejmilovanější klub na světě. Gento je jedna z největších legend klubu a všichni si jej budou pamatovat,“ tvrdil.

Gentova sláva není jen na fotbalové půdě, jeho odkaz má mnohem větší přesah. Po jeho smrti si na něj vzpomněl i král Filip IV. a královna Letizia. „Jeho profesionální kariéra a bezkonkurenční výsledky ho učinily hodným Velkého kříže Řádu za sportovní zásluhy a díky nim se na něj bude vzpomínat jako na mýtickou postavu světového fotbalu.“

Pan úspěšný

Milovaný Gento nasbíral za svou kariéru v Realu Madrid 23 trofejí, dlouho se mu nikdo nevyrovnal. Až ziskem Superpoháru jej v lednu 2022 dorovnal Marcelo. Současný kapitán Realu měl pro legendu jen slova respektu a úcty.

„Je to smutný den pro všechny, kteří milují fotbal a pro všechny Madridistas. Je to těžký den pro nás i jeho rodinu. To, co dokázal, navždy zůstane v našich vzpomínkách,“ uvedl brazilský obránce po Gentově smrti.

„Budu na něj vzpomínat s obrovskou radostí. Pokaždé, když jsme měli oficiální focení, tak přišel, vyprávěl nám spoustu vtipů a všechny nás rozesmíval. Gento byl encyklopedií fotbalu, obrovskou legendou, na kterou nikdy nezapomeneme,“ dodal Marcelo.

Gentovi vzdal hold také nejúspěšnější tenista historie a čestný člen Realu Madrid Rafael Nadal. „Bohužel jsem neměl to štěstí ho vidět hrát, ale poznal jsem ho jako člověka v Madridu. Odchází legenda Realu Madrid a španělského sportu. Jsou lidé, u kterých si myslíte, že nikdy neodejdou. Paco byl skvělým příkladem pro všechny, a tak na něj budeme vždy vzpomínat,“ dojímal se Nadal.

Autor: David Beňo

David je fotbalistou i novinářem. Jako fotbalista hraje za Králův Dvůr v české třetí nejvyšší soutěži, jako novinář pracuje na serveru Ruik.cz a rovněž píše články pro portál BilyBalet.cz. Je odchovancem Slavie Praha, kde působil od 8 do 20 let. Realu Madrid fandí od roku 2006, kdy jej k tomu přivedl kamarád. Jeho nejoblíbenějším hráčem je německý génius Toni Kroos.

Pokud byl Gento obrovským srdcařem Realu Madrid, v tom mu skvěle rozumí Raúl González Blanco. I pro něj byl odchod Paca na věčnost velice smutným. „Je to smutný den, odchází obrovský srdcař, který měl madridismo v srdci. V těch našich srdcích ale zůstane navždy. Výjimečný hráč i člověk. Totální Madridista.“

Na Genta si vzpomněl také prezident FIFA, Gianni Infantino. „Jsem hluboce zarmoucen touto zprávou. Gento byl jedním z nejlepších hráčů své generace, zanechal vzpomínky na celý život pro fanoušky fotbalu, speciálně těch ze Španělska a Realu Madrid,“ řekl funkcionář.

K Pacovi choval velký respekt také jeden z nejlepších hráčů historie, Brazilec Pelé. I on zavzpomínal na svého bývalého soupeře.

„Paco Gento je další fotbalový génius, který nás opouští. Dodnes je to nejlepší evropský šampion. Byl jsem ještě kluk, když jsem nastoupil proti němu a dalším legendám Realu Madrid na Santiago Bernabéu na evropské tour. Mám vzpomínky na obrovskou vášeň pro fotbal, které jsou dnes ještě živější,“ prohlásil Pelé při vzpomínce na Paca Genta.

„Pokud se podívám na výkony, vliv na tým a počet získaných trofejí, je pro mě Paco Gento nejlepším hráčem Realu v historii,“ vysekl pak legendě velkou poklonu Vicente del Bosque.

Merch BilyBalet.cz

Trika, která jinde nekoupíš

 BilyBalet.cz/merch

Karel Häring a sedm finále Ligy mistrů: Realu nosím štěstí!

AUTOR: TOMÁŠ PODVÍN

FOTO: REALMADRID.COM | KAREL HÄRING

Každý fotbalový fanoušek sní o tom, že se podívá na finále Ligy mistrů. Novinář Karel Häring se největšího evropského zápasu zúčastnil dokonce sedmkrát. Aby toho nebylo málo, hned třikrát viděl naživo oslavy Realu Madrid. V exkluzivním rozhovoru pro magazín Real v srdci vypráví nejen o samotných finále, ale i jiných zážitcích.

Karel Häring je mým bývalým kolegou a na rozhovor s ním o účastech na finále Ligy mistrů jsem se chystal již delší dobu. „Jedině, pokud napíšeš, že Sergio Ramos je vrah,“ smál se, když jsem šel konečně na věc. Ano, musím prozradit, že Karel je fanouškem Liverpoolu. Pro mě ale hlavně zkušeným novinářem s velkým přehledem a obrovskými zkušenostmi.

Rozhovor jsme spolu dělali ještě ve chvíli, kdy jsme nevěděli, že se proti sobě Real Madrid a Liverpool postaví znovu ve finále. Možná i proto je tak uvolněný a Karel rád hovoří v nadsázce. Věřím, že jeho zážitky čtenáře zaujmou a že jednou vezme na milost i Sergia Ramose. Třeba až Salah přestoupí do Realu...

Karle, ať už jako novinář či fanoušek, jsi se osobně zúčastnil sedmi finále Ligy mistrů. Na které vzpomínáš nejraději?

„Co se týká emocí, tak nejvíc jsem si vychutnal finále v Madridu z roku 2019, kdy Liverpool porazil Tottenham 2:0, protože jsem tam nepracoval. A zápas dopadl velmi dobře (usmívá se). Jinak po pracovní stránce patří mezi ta nejlepší finále určitě ‚moje‘ první, což byl duel Realu Madrid s Leverkusenem v roce 2002 a památný gól Zinedina Zidana.“

Co další zážitky?

„Zvláštní byl zápas mezi Chelsea a Manchesterem United v Moskvě (2008). Tehdy se hrálo ve 22:45 tamního času, prodlužovalo se, nakonec rozhodly až penalty. Čekal jsem na Petra Čecha v mix zóně (neúspěšně) a na hotel se dostal okolo čtvrté ráno. Mám pocit, že okolo šesté jsem už vyrážel na letiště. Klidnější to bylo v Madridu 2010, kdy José Mourinho, kterému jsem to hodně přál, vyhrál s Interem Milán nad Bayernem. A další prodloužení jsem zažil v Lisabonu 2014 při madridském derby. V té době jsem pravidelně četl deník Marca, určitě jsem měl o španělském fotbale lepší přehled než teď a moc mě to bavilo.“

Jelikož se známe již nějaký čas, tak vím ale i minimálně o jednom finále, na které rád nevzpomínáš, je to tak?

„To víš moc dobře (směje se). Po finále v Kyjevě mě bolelo nejen u srdce, ale i v peněženke... Na Ukrajinu už jsem letěl s bráchou a partou, nikoliv pracovně. Raději nebudu říkat, kolik stály lístky, ale jen pro pobavení. Ve čtyřech lidech jsme si pronajali byt na dvě noci. Celkem blízko stadionu, do čtvrt hodiny chůze. Za „finálovou“ noc si řekli přes čtyřicet tisíc (garsonka s velkou koupelnou, ve které jsem pak přespával, protože ostatní dost chrápali). Další noc už byla za standardní cenu, takže něco málo přes dva tisíce... No, a k zápasu? Klíčovým faktorem byl faul toho, jehož jméno nemůžu vyslovit. A samozřejmě Kariusovy minely. Zrovna jsme se vraceli z poločasového občerstvení, už se hrálo. Jdeme na svá místa a vidím, že míč jde v klidu ke gólmanovi, tak se otočím od hřiště. Mezitím, co říkám ostatním lidem ‚thank you, thank you‘, se podívám a sleduju, jak je balon asi metr od čáry a sune se do sítě. Museli jsme se podívat až na obrazovku ze záznamu, co se stalo. Nic moc vzpomínky.“

Pojďme nyní k Realu Madrid, jelikož jsi naživo viděl hned tři triumfy našeho milovaného klubu. Jak bys finále a zážitky s nimi spojené popsal?

„Váš milovaný klub by mi měl poslat nějaký dárek. Viděl jsem ho třikrát, třikrát vyhrál. I proto jsem se jako fanoušek Liverpoolu rozhodl, že do Paříže raději nepojedu...“

Přesuňme se do roku 2002, kdy finále rozhodl neuvěřitelným volejem Zinedine Zidane. Musím prozradit, že šlo o zápas, ve kterém v mých deseti letech poprvé propukla láska k Realu Madrid. Jaké bylo utkání naživo?

„Detaily už si pochopitelně nevybavuju, ale některé věci mi v hlavě utkvěly, protože to bylo moje první finále. Takže veškeré dění okolo, spousta dudáků okolo Hampden Parku, vynikající atmosféra na stadionu. Shodou okolností jsem seděl blíž polovině stadionu v bílém. Což tedy mělo nevýhodu v tom, že jsem Zidanův gól viděl celkem z dálky. Na druhou stranu bylo docela dobře možné sledovat ten centr, jak docela dlouho padá a pak prásk. Magický moment, i když pro Leverkusen krutý, protože v sezoně 2001/2002 skončil druhý v Bundeslize a prohrál ve finále Ligy mistrů i německého poháru. Proto se mu začalo přezdívat ‚Neverkusen‘. Ale to fanoušky Realu Madrid tehdy určitě netrápilo...“

Aby toho nebylo málo, dalším „tvým“ finále je naše slavná La Décima a legendární vyrovnávající gól Sergia Ramose. Jak bys nejen tento moment z finále popsal?

„Nejvíce se před finále řešilo, jestli nastoupí za Atlético Diego Costa, nebo ne. Snažil se rychle vyléčit ze zranění, dokonce podstoupil léčbu koňskou placentou. Diego Simeone ho postavil a byla to chyba, která pak v závěru asi stála Atlety trofej, protože po osmi minutách ho musel stáhnout. A jedno střídání mu následně scházelo v závěru, kdy se tam fyzicky zjevně indisponovaný Juanfran belhal, a byť statečně bojoval, v prodloužení už přes něj Real chodil celkem snadno. Jestli si dobře pamatuju, tak centr na Baleův gól na 2:1 přišel právě z té strany. Jinak Real měl velké štěstí, že se mu podařilo v nastavení základní hrací doby vyrovnat. Pro Atlético to bylo fakt kruté.“

Na finále v roce 2014 jsi vyrazil jako novinář deníku Sport. Počítám, že po Ramosově zásahu jsi asi hodně škrtal, že?

„Jestli to bylo pro Atlético kruté, tak pro novináře taky. Když se hraje pozdě večer, většinou musíte mít článek napsaný a připravený odeslat hned po závěrečném hvizdu. Takže já už měl všechno hotové, ale bylo to k ničemu. Při prodloužení bylo dost času na úpravy a docela pomohlo, že Bale vstřelil svůj gól ve 110. minutě, takže pak už jsem vsadil na to, že to Real dotáhne a za těch deset patnáct minut jsem vše přepsal. Ale obecně platí, především pro zápasy, kdy gól v nastavení změnil vítěze a neprodlužuje se, že musíte mít neutrálně popsaný text, který pak není potřeba překopávat a jen upravíte perex, první dva odstavce a konec.“

O finále v roce 2019 proti Liverpoolu jsi již mluvil, ale ještě se k němu jednou vrátím. Jaký nejsilnější zážitek jsi si z něj odnesl?

„Pro mě tam moc silných momentů nebylo. Ale určitě se dá vypíchnout osobní příběh Lorise Kariuse. Je neuvěřitelné, až kruté, jak se vám může změnit život po dvou chybách. Od té doby je vlastně odepsaný a pro většinu zůstane vždy tím, co prohrál Liverpoolu finále.“

Když se na ta tři finále podíváš jako celek, jací hráči Realu ti nejvíce utkvěli v paměti a proč?

„Pokud bychom projeli sestavy, tak ten seznam by byl fakt dlouhý. Ale asi nejvíce pro mě bylo vidět naživo hrát borce jako Zidane, Figo, Roberto Carlos, Raúl, Morientes, Hierro. Ti všichni nastoupili v základu v Glasgow proti Leverkusenu. Teď už to беру jinak, ale tehdy mi bylo šestadvacet a měl jsem oči navrch hlavy.“

Jsou ještě nějaké vzpomínky či zážitky, které stojí za zmínku?

„Asi ty cestovatelské. Nejhorší to bylo se sháněním ubytování. Právě v Glasgow jsem zaplatil pověstnou nováčkovskou daň. Přistál jsem na letišti, že si tam v klidu zarezervuju hotel na dvě noci. Slečna mi říká: ‚Na tu dnešní není problém, na zítřejší nemáte šanci ani v dosahu dvaceti kilometrů od města.‘ Tak jsem vzal hotel, který mi nabídl, s tím, že se tam zkusím domluvit. Bylo to složité, ale recepční nakonec zavolala provozního a ten mě vzal do jedné z velkých konferenčních místností. Řekl jsem, že беру cokoli. Pak jsem se vrátil z finále, našel tam rozkládací lehátko a teplomet. Byla tam celkem zima, jenže teplomet docela hučel, tak jsem to po hodině střídal. Moc jsem se nevyspal, každopádně já byl hlavně rád, že se nemusím válet někde po letištní hale. A pak už jsem si dával na rezervování hotelů pozor. Byť ty ceny jsou vždycky šílené.“

Odhlédneme teď od Realu. Jak náročné je být na finále Ligy mistrů jako novinář? Užiješ si vůbec samotný zápas?

„Náročné to je, ale vlastně máš zážitek i z toho, že je to složité. Záleží, jak to který novinář bere. Zápas je samozřejmě svátkem, ale já vždycky chtěl před a po finále napsat co nejvíc. Pamatuju si, že před utkání Realu s Atlétikem jsem do sobotního vydání popsal tři strany, což není úplně málo na jednoho. Jasně, něco si předpřipravíš, ale nemůžeš všechno. Výjimečnost celé události a toho, co se děje okolo, tě strhne a chceš, aby to bylo poznat i v novinách. Vždycky jsem to bral jako poctu, že mám možnost pokrývat finále Ligy mistrů.“

Jak velký rozdíl pak bylo, když jsi finále navštívil jako fanoušek?

„Rozdíl to samozřejmě je, protože když jsem jel pracovně, tak jsem výsledek až tak neřešil. Jasně, k jednomu týmu třeba cítíte víc sympatií, přejete to z nějakého důvodu například trenérovi nebo nějakému hráči, v ideálním případě českému. Jaroslavu Plašilovi to s Monakem v roce 2004 proti Portu nevyšlo, prohrál i Petr Čech v roce 2008. Ale když jedete přímo fandit, je ta nervozita pochopitelně větší. Po Kyjevě jsem se v Madridu proti Tottenhamu bál, že zažiju něco podobného. Ale padl rychlý gól z penalty a před koncem pak zvyšoval Divock Origi. To byly fakt naprosto nepopsatelné pocity.“

Autor: Tomáš Podvín

Tomáš je spoluzakladatelem webu BilyBalet.cz a nyní hlavním tvůrcem čtvrtletníku Real v srdci. Realu Madrid fandí už 15 let, několikrát ho viděl v akci na Santiago Bernabéu i jinde v Evropě. Mezi jeho nejoblíbenější hráče patří Iker Casillas a Sergio Ramos. Tomáš sám celý život hraje fotbal, v mládeži působil i ve Slavii Praha. Má za sebou také angažmá v deníku Sport, kde působil přes tři roky jako novinář. Aktuálně je fotbalovým trenérem.

Tu euforii si my, fanoušci Realu Madrid, umíme živě představit.

„U té druhé trefy se mi při radosti zatočila hlava, až jsem se bál, že mě trefí. A kamarád, se kterým jsem tam byl, mi chvilku nato povídá: ‚Ty vole, se mnou to málem jeb..‘. Tak jsem byl rád, že jsem nebyl jediný. Jo, a že to finále nepobralo moc kvality, mi bylo naprosto fuk.“

Na závěr trochu odbočím. Jelikož máš s Ligou mistrů obecně velké zkušenosti, jak se díváš na současné plány její reformy? Neztratí trochu své kouzlo?

„Zatím na to nemám moc názor a nechci to předem odsoudit. U Ligy národů jsme na začátku taky spíš pochybovali, pak se to ukázalo jako zajímavý formát. Já musím říct, že v záplavě fotbalu mě základní skupiny až tolik nerajcovaly, pokud v ní neúčinkoval český tým. Champions League pro mě vždycky začíná až jarním play-off. Protože v něm předvádí týmy špičkový fotbal. Takže se nechám překvapit.“

Reportáž z Madridu Campeones! Na Bernabéu i v ulicích Madridu

AUTOR: DAVID BEŇO

FOTO: REALMADRID.COM | DAVID BEŇO

Dojedete metrem do cílové stanice, vyšlápnete několik schodů a před vámi se zjeví impozantní Santiago Bernabéu. Pro fanouška Realu Madrid vždy nádherné chvíle. A co teprve, když víte, že na tomto posvátném místě můžete za pár hodin slavit ligový titul?

Na začátku dubna jsme se s kamarády rozhodli, že poletíme na pár dnů do Madridu. Přihrála nám náhoda, na poslední dubnový víkend nám odpadl kvůli vyřazení Vyšehradu zápas třetí ligy... Vyrazíme na Espanyol! Ze zvědavosti jsem začal přepočítávat, co by se muselo stát, aby onen víkend slavil Real titul. Barcelona musela dvakrát prohrát a my všechno vyhrát. „Utopie,“ říkal jsem si. Jenže Katalánci padli s Cádizem i s Vallecanem. Bylo jasno. Když porazíme Espanyol, oslavíme v Madridu titul...

Den D

Po úvodních dvou dnech v hlavním městě Španělska přišla konečně sobota, tedy den D. Už od rána, kdy jsme vyšli na ulici, bylo znát, že nadešel velký fotbalový svátek. V centru jste potkávali fanoušky v dresech a se šálami, často jsme se s cizími lidmi automaticky zdravili, jak jinak než „Hala Madrid“. Parádní atmosféra.

I přesto, že byl zápas vyprodaný, lidé se snažili na stadion dostat na poslední chvíli. V ulici Gran Vía nás zastavil německý pár turistů v důchodu, pán se ptal, zda jsou ještě volné lístky. Poté, co jsme na webových stránkách našli posledních pár kusů za 100 euro, prohodil, že děkuje, ovšem přijde mu to moc drahé. Vidět Real slavit titul na vlastní oči je pro mě nevyčísitelné, říkal jsem si...

Zápas začínal v 16:15, ale na Santiago Bernabéu jsme zamířili už o několik hodin dříve s tím, že se v klidu naobědváme v některé z přílehlých restaurací a nasajeme atmosféru. Jenže naše plány se změnily, když už tři a půl hodiny před výkopem byly ulice před stadionem zaplněné natolik, že jste skoro nemohli projít. (Ne)volná místa v restauracích netřeba zmiňovat.

Postupně jsme obešli celý stadion, až jsme se zastavili u ulice Sagrados Corazones, kde se začala šrotovat velká masa lidí. Blížil se totiž příjezd autobusu s hráči, na který všichni tolik čekali. Netrpělivé čekání jsme si zpříjemnili skandováním, které čas od času rozjel některý z fanoušků. Kromě tradičních „Real Madrid, ale“ či „Como no te voy a querer“ jsme nezapomněli ani na našeho kamaráda Geriho a do Barcelony jsme poslali pár vzkazů. „Piqué, cabrón, saluda al campeón“ (Piqué, z****, pozdrav šampióna) nebo „Piqué llama a Rubiales, llama a Rubiaaaales“ (Piqué, zavolej Rubialesovi). Zpívali jsme a smáli se.

Menší poprask jsem způsobil zhruba 2 hodiny před utkáním, když mi z Twitteru přišlo upozornění o sestavě Realu, kterou jsem začal číst nahlas kamarádům. Když fanoušci okolo uslyšeli jména hráčů, rázem se k nám několik příznivců sletělo a ptali se na sestavu. Nebylo totiž jasné, zda Ancelotti nasadí „rotační“ jedenáctku, nebo plnou palbu. Výsledkem byl určitý kompromis, na vlastní oči jsme tak mohli vidět třeba Luku Modriče a Eduarda Camavingu, ale i Jesúse Valleja s Marianem.

Když projížděl klubový autobus Realu Madrid, atmosféra byla natolik elektrizující, že skoro každému naskočila husí kůže. A jak se teprve musí cítit hráči uvnitř autobusu... Není divu, že jsou na velké zápasy tradičně tak motivovaní.

V ulici Ultras Sur

Když Karim Benzema a spol. zajeli do vnitra stadionu, přesunuli jsme se do ulice Marceliano. Právě zde, v podlouhlé ulici naproti fanshopu, se totiž před důležitými zápasy schází Ultras Sur, nejvěrnější fanoušci, kteří ale mají kvůli průšvihům z minulosti zakázán vstup na domácí utkání.

Jen v krátkosti – Ultras Sur mají zakázaný vstup na stadion kvůli své rasistické ideologii. Jádrem ultras založených v roce 1980 tvořili především postarší Španělé, kteří se vzhledli ve Franciscovi Francovi, bývalém vůdci, který pohrdal všemi lidmi tmavé pleti i dalšími menšinami a zároveň také Katalánci a Basky.

Když jsme se procházeli ulicí Marceliano, platí, že zejména v jádru i dnes najdete několik fanoušků, kteří svým vzhledem budí strach. Všichni jsou oblečeni výhradně v černé barvě, což je tradice Ultras Sur. Zároveň je ale zajímavé, že většina těchto fanoušků je ve velice mladém věku, zhruba do 30 let, tudíž jádro Sur už se výrazně proměnilo.

Když odhlédneme od všech problémů s Ultras Sur – atmosféra hodinu a půl před zápasem byla unikátní. Velký dav si hromadně užíval pokřiky na podporu Realu Madrid, zároveň ani nezapomínal na Barcelonu, Atlético a další naše „oblíbence“. Asi nejčastěji zněl chorál „Arriba con ese balón“, který vzpomíná na legendární fotbalisty Juanita a Santillanu.

Po zhruba hodině strávené v Marceliano jsme se vydali na stadion, který se začal pomalu zaplňovat. Před samotným zápasem provedl čestný výkop Rafael Nadal, v lóži byla i další hvězda španělského tenisu, Carlos Alcaraz.

Kromě tenisového umění si tak oba umí vhodně vybrat kvalitní fotbalový tým.

Celé Bernabéu cítilo, že dnes nejde o obyčejný zápas. Proto již od začátku panovala skvělá atmosféra, mnohem lepší než při běžných ligových zápasech. Ke skandujícímu kotli se často přidával celý stadion, což v „obyčejných“ zápasech není pravidelným zvykem. Nejčastěji se samozřejmě zpívalo „Campeones“, v tu chvíli se zvedaly desetitisíce fanoušků po celém stadionu a mávaly šálami.

Samotný zápas se zpočátku nenesl ve velkém tempu. Espanyol chtěl ukázat, že nepřijel do Madridu jen asistovat při oslavách. Realu zase v kombinované sestavě ze začátku trochu vázla souhra. Ve 33. minutě nicméně Marcelovu přihrávku využil Rodrygo a zvedl Bernabéu ze sedadel. Pokud do té doby někdo pochyboval o tom, že dnes se v hlavním městě Španělska bude slavit, už nemusel. Brzy bylo jasno.

Uvolněná atmosféra

Velmi úsměvný moment se fanouškům naskytl, když kotel vyvolával miláčka Marcela, který měl právě míč na kopačkách. Když kapitán uslyšel své jméno, poslal milimetrovou křížnou přihrávku na pravou stranu, otočil se směrem na jižní tribunu a fanouškům během hry zatleskal a zamával. Tak pohodová atmosféra na Bernabéu v den D panovala.

Do poločasu navíc přidal Rodrygo druhý gól a nálada na stadionu byla skvělá. K té přispívaly i dobré vztahy s Espanyolem, jenž nejsou tajemstvím. Podle známého rčení „nepřítel nepřítel je přítel“ si kotle Realu a Espanyolu společně zaskandovaly „Put a Barca, Put a Barca“. Respekt spřátelenému soupeři dali najevo fanoušci Realu i ve druhém poločase skandováním „Espanyol, Espanyol“.

I přesto, že víte, jak moc dobří hráči Realu Madrid jsou, sledovat je zblízka naživo vás pokaždé uchvátí. Kvalita Luky Modriče či střídajících Viníciuse s Karimem Benzemou je ohromná. Skvělý zápas odehrál Eduardo Camavinga. A i přes dvě branky Rodryga byl pro mě mužem utkání Dani Ceballos, který hrál svůj nejlepší zápas v bílém dresu.

Ve druhém poločase přidali dvě branky Asensio a Benzema a mohly propuknout oslavy. Za znělky hymny Hala Madrid od Josého Aquilara se k sobě seběhli hráči a začali slavit. O chvíli později se vytvořilo pódium a Marcelo s Benzemou došli do prezidentské lóže pro pohár. Za tradiční znělky We Are The Champions zvedl kapitán Marcelo pohár nad hlavu, načež vystřelily konfety.

Přesun na Cibeles

Na hřiště se poté dostavily i rodiny hráčů a společně si všichni užívali ovace fanoušků. Po několika minutách se začaly tribuny Bernabéa vyprazdňovat, ne však kvůli tomu, že by lidi přestalo bavit sledovat radost z titulu, nýbrž se chystal přesun. Přesun na Plaza de Cibeles, kde tradičně Real Madrid slaví své velké trofeje. A kde panuje unikátní atmosféra.

Někteří fanoušci mířili z Bernabéu metrem přímo na Cibeles, spousta z nich se přidala k pochodu Ultras Sur a zhruba čtyřkilometrovou vzdálenost došla pěšky. My jsme se ještě stavili na hotelu a cestou z Gran Vía na Cibeles už jste poznali, co se děje. Nejrušnější ulice v Madridu byla uzavřená a nedalo se projet, uprostřed silnice stálo za zátarasy několik policistů.

Tisíce fanoušků totiž mířilo dolů na náměstí Cibeles, kde už byla hlava na hlavě.

Aplaus pro Ancelottiho

O zabavení diváků před příjezdem hráčů se mimo jiné staral přítomný DJ. Před devátou hodinou se začal ozývat velký jásot, to totiž autobusem triumfálně přijížděli čerství vítězové La Ligy a na kruhovém objezdu udělali vítězné kolečko, aby pozdravili příznivce na každé straně.

Zábavu si vzali na starost především Marcelo a Luka Modrić, jenž vyvolávali známé pokřiky Campeones, Como no te voy a querer nebo posměšný popěvek směrem k Atlétiku Indios, decidme que se siente.

Později si vzal do ruky mikrofon i trenér Carlo Ancelotti, který nejprve poděkoval fanouškům za podporu a hráčům za jejich výkony, už ale myslel do budoucna. Hned ve středu se totiž měl Real Madrid utkat v odvetě semifinále Ligy mistrů s Manchesterem City a musel dotahovat jednogólovou ztrátu. „A por el miércoles!“ burcoval italský kouč ke středeční odvetě, čímž si získal jednoznačně největší aplaus večera.

Autor: David Beňo

David je fotbalistou i novinářem. Jako fotbalista hraje za Králův Dvůr v české třetí nejvyšší soutěži, jako novinář pracuje na serveru Ruik.cz a rovněž píše články pro portál BilyBalet.cz. Je odchovancem Slavie Praha, kde působil od 8 do 20 let. Realu Madrid fandí od roku 2006, kdy jej k tomu přivedl kamarád. Jeho nejoblíbenějším hráčem je německý génius Toni Kroos.

Po dohrání hymny Hala Madrid y Nada Más, kterou zpívalo sborově celé náměstí, obvázal kapitán Marcelo řecké bohyni Kybelé vlajku a šálu Realu Madrid kolem krku. Hráči poté objeli vítězné kolečko a náměstí opustili.

Oslavy však pokračovaly i bez hlavních aktérů. Fanoušci se seskupili u fontány, kde ještě několik desítek minut skandovali z plných plic. S úderem půlnoci se oslavy přesunuly do nočních barů a klubů, kde nejednou hrála klubová hymna Realu Madrid či nesmrtelná písnička We Are the Champions.

Být na zápase svého milovaného klubu je ohromným zážitkem, ale oslavit titul na domácím stadionu je moment, který bych přál každému. Proto jedna rada do budoucna.

Až se bude blížit konec sezony a Real bude mít blízko k titulu, objednávejte letenky a lístky, nebudete litovat...

Příběh jednoho webu: 15 let s vámi

AUTOR: TOMÁŠ PODVÍN

FOTO: BILYBALET.CZ

Dlouhá léta vytváří portál BilyBalet.cz servis pro fanoušky Realu Madrid v Česku a na Slovensku. Prošel si vrcholy i pády, ale hlavní je, že zůstal. A nestagne, právě naopak. Ke svým patnáctým narozeninám nadělil sobě a především čtenářům zbrusu nový kabát ve spojení se spoustou vylepšení.

Psal se rok 2007, když tři kluci založili portál BilyBalet.cz, tehdy na adrese Real-madrid.cz. Dvěma z nich bylo čtrnáct, jednomu „už“ šestnáct. Není tak třeba dodávat, s jakou naivitou ke všemu přistupovali. Dělali chyby, menší i větší. Neznalostí porušili mnoho pravidel, namátkou třeba autorský zákon.

Jenže všechno přebilo obrovské nadšení, vášně a láska k Realu Madrid. Proto dva ze tří „kluků“ tvoří web dodnes, jen jsou trochu starší.

Jedním ze zakladatelů webu jsem já, Tomáš, na webu známý jako Podvinho. Ve zmiňovaném roce 2007 jsem kontaktoval Martina (Thjuks). „Pojďme vytvořit web o Realu Madrid,“ navrhl jsem. Musím říct, že můj dnes již dlouholetý parťák a kamarád nebyl vždy příjemným společníkem. Na jeho obranu, otravoval jsem ho prakticky denně. „Tak jo,“ svolil nakonec.

Martin, když se do něčeho zakousne, nezná slovo nejde. A tak poměrně brzy vznikl web Real-madrid.cz. Klíčovou součástí se stal také Karlos, dlouhou dobu rekordman v počtu napsaných článků. Karel s námi již pár let na webu nepracuje, jeho odkaz ale zůstává.

Nebojte, nebudu vás tady nudit „historkami z natáčení“ a už vůbec se tu nebudeme chválit. Na to máme ostatně pravidelné srazy. Nicméně věřím, že vás tato stručná pouť historií našeho portálu zaujme. Protože vy jste její součástí.

První roky

Pokud jsem v úvodu mluvil o naší naivitě a neznalostech, pojďme si ji pro pobavení ukázat na konkrétních příkladech. Tak třeba soutěže, dodnes velmi populární věc. Budeme je dělat také. Až při vyhlášení výherců jsme si ale tak nějak uvědomili, že nemáme žádné kontakty, natož adresy, kam ceny poslat. OK, k tomu jsme se nějak dostali. Teď už jen vše poslat... Jo, ale takový balíček stojí docela dost peněz. Ve zkratce, nebyly to moc výhodné soutěže.

Nebo šok, kdy nám obálkou přišla pokuta za porušení autorských práv použitím agenturní fotky ČTK. Jak pokuta? Jakože něco na internetu není zadarmo? No, není, teď už to moc dobře víme. Mimochodem, dodnes si pamatuji, že šlo o fotku Raúla Gonzáleze. Naše legenda nás tak stála pár stovek z kapesného.

Bez karambolů nezůstaly ani naše první srazy. Pochopitelně se našlo několik lidí, kteří na poslední chvíli „vážně onemocněli“ nebo se jim staly jiné neočekávané události. Taková smůla.

Nicméně právě energie na prvních srazích nás neuvěřitelným způsobem nabíla. Úplně poprvé jsme se sešli na fotbalovém turnaji v Brně, následně jsme sami pořádali 1. ročník turnaje Fans Cup v Praze. Díky této akci jsem se poprvé viděl s několika Madridisty, se kterými se pravidelně scházíme i dnes. Právě na srazích vznikla skvělá přátelství a také motivace nadále rozvíjet web o Realu Madrid.

Tou dobou se také hodně prohloubila láska ke klubu z hlavního španělského města. Vyrazili jsme poprvé na Bernabéu, nenechali si ujít žádný zápas v televizi... A fandili. Čím dál víc.

Neskutečný boom

Spolu s naším nadšením pro Real se rozvíjel také náš web. Pravidelných čtenářů přibývalo, diskuze se rozjížděly. Obří boom ale přišel, přiznejme si, díky událostem v létě roku 2009.

Hádáte správně, příchody hvězd. Primárně pochopitelně Cristiana Ronalda. Už nemám v hlavě přesná čísla, ale po Portugalcově přestupu se nám skokově zvedla návštěvnost, několiknásobně. V diskuzích najednou místo jednotek až desítek komentářů byly mnohdy stovky. Přispěli k tomu samozřejmě také novicové jako Kaká, Benzema či Alonso.

A další boom přišel o rok později s příchodem Josého Mourinha. Portugalec byl jednak velmi oblíbený a hlavně veleúspěšný. Možná i vidina úspěchů přilákala další a další příznivce.

Ne vždy bylo snadné nápor nových uživatelů, z nichž někteří měli k opravdovým fanouškům velmi daleko, zvládnout. Zároveň jsme ale cítili, že máme velký prostor se posouvat. S tím přišla i první nabídka reklamy, kterou jsme s vidinou snadno vydělaných peněz přijali. Snadné se to zdálo do doby, než nám bylo řečeno, že si tedy máme částku za reklamu vyfakturovat. Co to je? Prostě mi pošlete peníze na účet, ne? Hm, aha, tak to nefunguje. Takže další ponaučení. Peníze jsme neviděli.

Přesto jsme si tvorbu webu obrovsky užívali. Dělali jsme, co nás naplňovalo a pro co jsme žili. Samozřejmě ve svém volném čase, toho jsme ale jako studenti měli dostatek. Brzy se přidaly první rozhovory v médiích, zájem o naše články, další srazy, výjezdy na Real... Web Real-madrid.cz se prostě rozjel ve velkém.

Co budeme dělat?

O to větší šok na nás čekal v roce 2016. Přišel dopis. A jeho obsah nám vyrazil dech. Real Madrid, náš milovaný klub, nás posílá k rozhodčímu soudu. Za neoprávněné užívání domény, která obsahuje ochrannou známku. Čistě právně měl španělský klub na doménu samozřejmě právo, proto nám nezbyvalo nic jiného, než mu ji přenechat.

Dozvěděli jsme se, že Real nařídil právníkům pro střední a východní Evropu, aby domény, které využívají jeho ochrannou známku, stáhli pod sebe. Mimochodem, dodnes na naší staré doméně nic nenajdete. Logika tohoto kroku mi stále jaksi uniká. Ale kdo jsme my, že?

Jestli jsme každopádně někdy byli blízko tomu, abychom kapitolu našeho webu ukončili, tak tehdy. Zvažovali jsme, co dál.

Upřímně řečeno jsme si říkali, zda vlastně chceme provozovat web o Realu Madrid, když sám klub nás nechá bez mrknutí oka zrušit. Snad to nevyzní příliš pateticky, ale láska k Bílému baletu nakonec znovu zvítězila. Za naše potíže přece nemohli hráči, trenéři ani věrní fanoušci. Budeme pokračovat!

Naprosto živě si pamatuji cestu autobusem na pražských Roztylech, během které jsem debatoval s Martinem o nové doméně. „Co takhle Bilybalet.cz?“ napadlo mě. „To je super, ale to bude určitě obsazené,“ shodli jsme se.

Za zkoušku ale nic nedáte. A k našemu překvapení byla doména volná! Okamžitě jsme si ji zaregistrovali a začali plánovat. Rozhodli jsme se, že když už, tak už. S novou doménou jsme poprvé od roku 2007 změnili také design a přešli na tehdy modernější verzi, přívětivou pro mobilní zařízení a snadnější na používání.

Musím říct, že nás neskutečným způsobem podrželi naši čtenáři. Okamžitě po uveřejnění zprávy o změně domény se nám dostalo obrovské podpory a fanoušci sami začali informaci o nové doméně sdílet dalších lidem. Na novém webu jsme vůbec nezaznamenali propad v návštěvnosti, spíše naopak. To byla ta správná motivace pokračovat. Díky.

Velká jízda

Ač se vše původně zdálo jako zrada od „našeho“ Realu, nakonec jsme ze situace vyšli silnější. A na portálu BilyBalet.cz to pořádně rozjeli.

Kromě pravidelných novinek jsme se víc a víc pouštěli do exkluzivního obsahu a dál se snažili potkávat i mimo on-line prostor.

Nezapomenutelné jsou tak kromě návštěv Santiaga Bernabéa společné výjezdy do Berlína, Varšavy či na Ligu mistrů na stadion Schalke. Mnohokrát jsme se samozřejmě sešli také v Česku, parádní srazy probíhaly v Praze, Brně, Pardubicích nebo Plzni. V pražském sportbaru U Sportáka jsme pak společně „vyhráli“ čtyři tituly v Lize mistrů a zažili tam také nespočet dalších postupů v prestižní evropské soutěži.

Když se ještě vrátíme k samotnému webu, rozhodli jsme se výrazně šlápnout do původního obsahu, který jinde čtenář nenajde. Proto vznikly exkluzivní články, rozhovory, rubrika Mimo radar či podcasty. A samozřejmě také magazín Real v srdci, jenž právě čtete.

Pomalu jsme nicméně cítili, že mnoho našich nápadů ztroskotává na možnostech starého webu a jeho systému. Ostatně ten vytvářel Martin zcela sám jako programátor samouk. Klobouček za to, co tímto způsobem dokázal. Víc a víc jsme nicméně cítili, že bychom se chtěli posunout. A že pokud to neuděláme nyní, kdykoliv v budoucnu už to bude jen těžší.

Autor: Tomáš Podvín

Tomáš je spoluzakladatelem webu BilyBalet.cz a nyní hlavním tvůrcem čtvrtletníku Real v srdci. Realu Madrid fandí už 15 let, několikrát ho viděl v akci na Santiago Bernabéu i jinde v Evropě. Mezi jeho nejoblíbenější hráče patří Iker Casillas a Sergio Ramos. Tomáš sám celý život hraje fotbal, v mládeži působil i ve Slavii Praha. Má za sebou také angažmá v deníku Sport, kde působil přes tři roky jako novinář. Aktuálně je fotbalovým trenérem.

Ráj fanoušků Realu

V pátek 20. května se naše představy a sny přetavily ve skutečnost. Po náročných týdnech plných příprav, úprav a oprav jsme vypustili do světa zbrusu nový web BilyBalet.cz.

Pochopitelně se dostavily porodní bolesti, ale když si stručně projdeme historii našeho portálu, chtěli bychom to vůbec bez nich? Vždyť o to více si pak člověk vychutná chvíli, když se všechno vyladí a funguje... Samozřejmě do momentu, kdy přijde další problém.

Právě teď si ale můžeme my, a hlavně vy, vychutnávat nejen nový design webu, ale i spoustu vylepšení a vychytávek. Tak směle do toho. A pokud budete chtít portál BilyBalet.cz podpořit, budeme moc rádi, pokud si zakoupíte náš merch. Výběr triček je, věřím, zajímavý.

Závěrem ještě chci poděkovat všem současným i bývalým kolegům, bez jejichž úsilí by nový portál BilyBalet.cz nemohl vzniknout. Díky!

Omyl Faubert a úžasný Modrić

Na začátek přiznání – z našich statistik jsme „vyndali“ články o hráči, jehož jméno nyní nesmíme vyslovit. Čtenosti na portálu BilyBalet.cz za uplynulé měsíce tak vládne výročí bizarního přestupu Realu Madrid, na Facebooku zase nejvíce zaujalo video se slavicím Lukou Modrićem.

Výročí největšího omylu

Nejčtenější článek na BilyBalet.cz – přes 13 000 přečtení

Ve dne 2. února 2022 uplynulo přesně 13 let od jednoho z nejpodivnějších přestupů Realu Madrid. Čtenáře portálu BilyBalet.cz evidentně připomínka angažmá Juliána Fauberta zaujala. Francouz odehrál v Madridu pouze 54 minut, o to víc si ale připsal průšvihů a bizarností.

Fanatický Luka Modrić

Nejvíce lajků na Facebooku – přes 730 lajků

Obrat Realu Madrid s PSG v osmifinále Ligy mistrů byl zápasem, na který budou Madridistas ještě dlouho vzpomínat. Kromě samotného postupu je zaujalo chování Luky Modriće. Zkušený fotbalista se totiž po utkání proměnil ve šťastné „dítě“. Chorvatova radost je skutečně nakažlivá.

Ancelotti po El Clásiku

Nejkomentovanější článek na BilyBalet.cz – přes 60 komentářů

Šok. Real Madrid z pozice jasného lídra La Ligy utrpěl na domácí půdě debakl 0:4 od Barcelony. Nejen prohra, ale hlavně tragický výkon Bílého baletu našťvaly Madridistas. Ti tak zaplavili tým zaslouženou kritikou i v našich komentářích. Ancelottiho svěřenci se našťestí rychle oklepali.

Nová doba fotbalová! Odborníci a trenéři řeší změnu pravidel

Real Madrid bude pravděpodobně posledním klubem, který vyhrál Ligu mistrů za současných pravidel. Právě triumf Bílého baletu znamenal poslední impuls pro zásadní změnu.

Poté, co madridský velkoklub přidal do své sbírky 14. trofej z Ligy mistrů, sešla se okamžitě široká poradní skupina. V obrovském sále v Nyonu se mačkali bývalí fotbalisté, současní trenéři, experti, fanoušci anglických klubů a jeden katarský emír.

Cíl odborníků byl jasný – vznik nové doby fotbalové. „Nemůže se již opakovat, aby tituly získával klub, který prostě jen vyhrává,“ shrnul za všechny sportovní ředitel PSG Leonardo.

Jak tomu ale zabránit? Panelová diskuze se brzy proměnila v lýtý boj. Jen těsně neprošel návrh, aby vítěze určovalo vyšší držení míče. „Škoda, bylo to blízko,“ posteskl si trenér Manchesteru City Pep Guardiola.

V jednu chvíli se zdálo, že je rozhodnuto. O nejlepším rozhodne vždy počet střel. „Jde o jediné férové řešení a myslím, že by se to mělo počítat zpětně již na poslední finále,“ tvrdil Michael Owen za obřího aplausu fanoušků.

Jenže vše nakonec znemožnilo, že se hlasující neshodli, zda počítat i zablokované střely.

A tak to vypadá, že snad i v příští sezoně rozhodne o vítězi, kdo dá v zápase víc gólů. Ač to podle mnohých evidentně není spravedlivé...

1 / 2 0 2 2

Real v srdci

LEGENDNA

POKRAČUJE

Šéfredaktor: Tomáš Podvín

Redaktoři čísla: Jakub Dvořák, David Beňo

Pomocníci: Jony, Hleďas, Valy, Vendy

Ti nejdůležitější: Čtenáři

Mail: madridistasczsk@gmail.com

Čtenáři, díky

Díky za to, že jste dočetli až sem. Vážíme si toho.

Díky vám to má smysl.

Hala Madrid y Nada Más!

BilyBalet.cz